

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV.

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ, цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцика.

№ 33.

ДНЕВНИКЪ

Проте Ненадовића посланика србскогъ 1815. године у Бечу.

(продужено.)

15. Мая. Оде г. Давидовићъ у канцеларию и пытао за одговоръ, и казали му до 5 дана да дође.

20. Мая. Оде опетъ г. Давидов. но казали му да е послано наше дѣло г. Метернику. — Тай данъ одемъ съ г. Давидовићемъ у државну канцеларию, гдѣ изађе предъ насъ г. Пренеръ. Пытали смо за одговоръ, но онъ каже намъ да нема ништа. Представимо му каква е молба, и како се може народу помоћи и колики е интересъ царства у томъ, србскомъ народу помоћи, но онъ каже: све то знамъ, но садъ ніе могуће, таква су обстоятелства и мы сажалюемо. — Молимо га да онъ све наше речи изяви Фиршту Метернику и одъ свое добротѣ срца, да разпротрани; онъ одговори: хоћу, и дођите до 3 дана, шта Фирштъ одговори, знаћете — међу тымъ казали смо му како насъ е императоръ добро приміо, и како намъ е казано дати одговоръ.

23. Мая. Была е велика парада и торжество, зато, што е Неаплъ добывень.

24. Мая. Одемо у 12 сати, и причекамо у сали. Изађе државный совѣтникъ г. Пренеръ и каже: у овомъ садашнѣмъ обстоятелству и у овомъ магновенію ништа вамъ одговорити, нити вамъ по желѣи вашој помоћи што можемо, нити се одъ насъ надайте *) — мы кажемо да немамо куда ићи, но іоште хоћемо Херцогу Райнеру, и ако насъ и онъ и вы сви отерате, ми ћемо опетъ доћи и молити за онај бѣдныи народъ. На то Пренеръ: „Я вамъ, на оно прво ваше прошеніе, одъ стране г. Метерника то одговарамъ, а вы радите како хоћете.

1. Юнія. Съ г. Давидовићемъ одемо г. Пренеру, питамо га: е-ли дошло едно прошеніе на императора одъ србскогъ народа, послато преко земунскогъ генерала Червенке и генерал-команде, подъ датумомъ 16. (Мая) и имали какавъ одговоръ на то. Онъ одговори: „Мы незнамо,

може быти да е генерал-команда управо у главный квартирь *) на цара послала, за то морамо отудъ чекати одговоръ. Мы смо опетъ повторили наше молбе, а нарочито да намъ небране наше оружїе. На то онъ одговори: Мы смо писали, и одоздо (са границе) одговорили су да србскогъ оружя выше и нема кодъ насъ. А што се тиче одъ насъ помоћи, садъ у овомъ магновенію ништа вамъ помоћи неможемо, ербо и сами видите како е.

(Послованѣ съ Прайзыма.)

28. Дек. 1814. год. у 12 сати одемо съ г. Фрушићемъ у Бургъ, (царевъ дворъ) гдѣ стои краль Прайскїй, тражити прилику, да бы кодъ краля добили аудіенцію, и своеручно прошеніе предали му, и устмено молили га пространіе о милости и помоћи къ страждующимъ серблѣмъ — но ађутантъ кралѣвъ каже намъ, да они о томъ знаду, и да се о томъ (о србској ствари) говори, „но“ продужи ађутантъ — „премда нашъ краль неможе о томъ непосредственно радити, опетъ ће по могућству своемъ попеченіе имати, и вы ћете, што желите, моћи докучити. Вы аудіенцію кодъ нашегъ краля просите, преко г. Хумболда нашега Елчіе при двору аустрискомъ, будући да е то дѣло дипломатическо, а я самъ милитарска персона, нѣму то принадлежи, и я мыслимъ, безсумнѣно добићете. — Тай истый данъ у еданъ сатъ по подне съ г. Фрушићемъ однесемо писмо на немачкомъ езыку у № 620 гдѣ пребива Хумболдъ, и предамо нѣговимъ млађимъ, и рекну намъ у 4 сата да после дођемо, за одговоръ. Мы одемо у речено време, но опетъ намъ кажу: нема сада ништа, но дођите сутра у 8 сати.

30. Дек. у 10 сати съ г. Фруш. одемо кодъ Хумболда и никаквогъ одговора недобыемо. Но служительи рекну намъ: кадъ изађе какавъ одговоръ, мы ћемо вамъ сами у квартирь донети, и тако се вратимо. — У истый данъ у 12 сати донесе Хумболдовъ момакъ писменный одговоръ, да морамо просити аудіенцію преко Фиршта Харденберга, полномоћнога прайскога министра у конгресу — — — У истый данъ у 8 сати съ г. Фруш. одемо гдѣ стои Харденбергъ, однесемо писмо кое е у име народа на нѣга съ печатыма послано, у коемъ молили смо га да намъ аудіенцію кодъ краля изходатайствуе, и да се и онъ по своемъ уваженію, кодъ свога краля и кодъ свои прочи превисоки саюзника о примиренію сербовъ кодъ султана

*) Познато е да се Наполеонъ у Фебр. 1815. год. извезао изъ Елбе у Француску, у Марту ушао у Паризъ, и на ново целу Француску противу саюзника подигао; и по томе сва су послована конгреса у Бечу престала, и найвећа неизвѣстность владала е у Европи. Текъ 18. Юнія, у оној одсудной битки кодъ Ватерлоа, рѣшена е судьба на Европе.

*) Изъ Беча су већ царевн были отишли съ войскожъ противу Наполеона.

потруди, то писмо предано му е на немачкомъ езѣку са 6 мурова, молили смо за одговоръ, и служительи рекну намъ кадъ изиђе одговоръ: мы ћемо сами донети у вашъ квартирѣ.

31. Дек. Нечекајући на њиово обећањ одењ у квартирѣ (прајск. посланика) пытамъ има-ли какавъ одговоръ? нема кажу данасъ ништа, но дођите крозь три дана, биће одговоръ, буде-ли пређе, мы ћемо сами донети.

1. Јануар. 1815. год. чекали смо овај данъ и не-бы ништа. 2. Јан. одењ опетъ у 12 сати у домъ гдѣ г. Харденбергъ пребыва т. е. у № 1188 пытамъ има-ли што годъ одъ Фиршта, и еданъ, кои е већ научио, шта е то има и нема одговори како ме види: нѣма, нѣма.

3. Јан. Около 11 сати отиђемъ и пытамъ, но секретаръ ми опетъ каже: нѣма нѣма. — 4. и 5. Јан. нисамъ ишао. 6. Јан. одењ, опетъ ми кажу: нѣма, нѣма.

10. Јан. Око 10 сати одењ съ г. Фрушићемъ опетъ Фиршту Харденбергу. Млађи намъ кажу: Садъ спава но мало после дођите. — Кадъ после дођемо Харденбергу, киче намъ да идемо државномъ совѣтнику г. Кистеру — јавимо се и кажемо да насъ е послао г. Харденбергъ, и зашто смо дошли. Кистеръ каже: „То све стои до Харденберга, но я ћу сутра къ њму отићи и о томъ разговорити се, по томъ или ће васъ онъ къ себи звати, или преко мене что нибудъ да ће вамъ се знати, за то вы прекосутра дођите овде къ мени, я ћу вамъ што буде казати.

13. Јануар. у 11 сати одењ с г. Фрушићемъ къ легационалномъ прайскомъ совѣтнику г. Јордану, по совѣту државногъ совѣтника г. Кистера, да се извѣстимо шта е г. Харденбергъ у призеренію наше молбе учинио, у случаю ако е што до садъ учинио. Обаче нисмо могли съ њимъ говорити, ербо е био кодъ Харденберга на конференцији. — Истога дана у 4 1/2 сата отишао е Фрушић државномъ совѣтнику, да бы се совѣтовао съ њимъ, како бы могао съ Јорданомъ говорити. И ако е пословима обтерећенъ, да му писмено предамо, но Кистера ненађе кодъ куће — но буде за сутра у 10 сати опредѣленъ да дође. — Тога е дана предано на краја прайскогъ прошеніе преко г. Јордана.

14. Јануар. у 10 сати изъ ютра оде г. Фрушић државн. совѣтнику г. Кистеру онъ му каже: да е по обећању свомъ, нама 10. Јан. учинѣнымъ, кодъ Харденберга опоменуо у призеренію дѣла сербскихъ депутатовъ, кое му е князь Харденбергъ на предрасужденіе био вручио, и да е князь Харденбергъ одговоріо: да е исто дѣло легац. совѣтнику г. Јордану предао, къ тому да е г. Кистеръ самъ съ Јорданомъ говоріо и разумѣо да е молба наша у дѣлу и порядку, и да ће желаніе наше испуњено быти, и то не сумњиво! — Међу тымъ опетъ му наручио да оде данасъ јоште г. Јордану и самъ се о томе јоштъ болъ увѣри. — —

15. и 16. Јан. Ишао е Фрушић у квартирѣ г. Јордану и не га нашо кодъ куће.

17. Јан. Оде Фрушић и нађе г. Јордана и говоріо е съ њимъ да е дошао пытати имали какавъ одговоръ

на предано одъ србски депутата прошеніе, на то му казао да дође преко сутра и добы ће писменный одговоръ. У опредѣлений данъ оде опетъ Фрушић и добые онај мой стары одговоръ: нѣма, нѣма.

(продужиће се.)

ПУТНИЧКА ПИСМА.

(продужено.)

У само вече дођемо у Нев-шатлѣ. Гостилница гдѣ самъ одсео была е лепа, премда доста мала. Я самъ одма отишао у мою собу и легао да спавамъ. То е првы данъ на овомъ путовању, да самъ осетио уморъ. Толико пешке путовањ, толико прелазенъ брда, не ме већма уморило, него што ме штруцанъ на колима уморило одъ Берна до Нев-шатла. Сутра кадъ самъ се пробудио было е већ неко доба дана. Несносна самоћа не ми нигда дала мира, и хтео самъ одма далъ да путуемъ. Но бирташъ ми каже да е паробродъ отишао рано, пре него што самъ се я пробудио. Дакле бы самъ принуђенъ тай данъ остати ту. До подне прошао самъ и прегледао сву варошъ, све променаде, пеняо се на сва узвищена места, и са оне, заиста лепе Терасе, наслађавао се погледомъ на пространо езеро. После подне већ самъ бы принуђенъ какву кнѣгу тражити, да се съ њомъ забавимъ. — То е место лепо, али за мене не имало пријатности зато, што су сви люди радили свой посао, и што ни єдногъ безпосленогъ путника нисамъ нашао, да съ њимъ проведемъ мое време; и зато, немајући друштва, изоставіо самъ многе лепе предмете, те нисамъ видіо, кои су сасвимъ у околини лежали.

Сутра данъ у 6 сати рано, сѣдіо самъ я већ поредъ єдногъ малогъ асталчића на пароброду, и очекиваюћи да ми се познатый швайцерскій Фруштукъ донесе, сматрао самъ путнике кои су дошли и кои су јоштъ у паробродъ долазили. *) — — —

После тога, променимъ я мой планъ путовања и одма другога ютра оставимъ Лаузану, али не пођемъ съ паробродомъ у Генѣ него поредъ езера у Вевей. Самоћа, на коју самъ се до Невшатла тужио, сада ми е већ была мила, шта выше была мы е потребна и нужна. Боже мой, како е човекъ свагда само игра случава, игра тренутака. Два дана, два сата, еданъ тренутака кадъ кадъ могу човеку све мысли и наклоности промеруги. Све што намъ се догађа и што насъ срета на овомъ свету, све то, ма колико мало и незнатно было, дѣйствуе примѣтно или непримѣтно на правацъ нашегъ живота.

Овде у Вевею неколико дана већ како седимъ, не тражимъ никаква познанства, и радуемъ се да ми самоћа одъ дана на данъ све пријатнија и милија постае — — — (продужиће се.)

ИСТОРИЈА ЄДНЕ АВѢТИ.

Прошле есенный путовао е еданъ странный господинъ крозь Н. кое е єдно лепо место, и идући узъ брдо пеши-

*) Овде читательи нека намъ дозволе, да изоставимо читавъ путь преко Невшателскогъ езера у Ивердонъ, и оданде у Лаузану, кое ће нъ се саобштити у удобнија времена.

це ради солаксаня коньма, приповедао е своимь сопутницима слѣдуюћи случай, кои се нѣму самомь догодіо.

„Пре пола године путуюћи за у Денемаркъ дошао самь доцканъ у вече у єдну варошицу на конакъ, одъ кое не далеко на єдномь брдашцу, лежи єданъ красный двораць. Бирташь кодъ кога самь одсео быо, каза ми, да кодъ нѣга нема места да преноћити могу, будући су збогъ сутра извршити се имаюћегъ убійства надъ єднимь осуђенымь, три чиновна лица кодъ нѣга на конаку. „Тако,“ одговоримь му я, „принуђенъ ѣу быти у двораць на преноћеніе иѣи. Господарь тога дворца надамь се да ѣе ме примити, и дозволити ми да кодъ нѣга преноћити могу.“ „Преноћити можете, одговори бирташь, и то на свиленой постельи, а и ключъ є одъ дворца кодъ мене, али вась я несовѣтуемь да тамо идете; єрь одъ пре три месеца, како є милостивый господинъ съ фамиліомь негди на далеки путь отишао, появлює се у двору нека аветиня, коя свыма страъ задає, сбогъ кое су и управитель и остале слуге дворъ оставиле, нити кои одъ тога доба иде унутра.“ Сврѣ овога што ми є бирташь казао, я самь се смѣяо, не веруюћи да онога има одъ чега се онъ плашио, и кажемь му, да ѣу да пробамь у двору преноћити, и онъ кадъ види да ме одъ тога одвратити не може, пре да ми ключъ одъ двора. Снабѣвши се я са свима нужнымь за дочекъ єдне аветинѣ, отишао самь с' моимь слугомь у дворъ, гди се не свучемь, нити легнемь спавати; него самь очекивао шта ѣе се догодити, ставимь на асталъ две запалѣне свеѣе, и покрай ови цуне пиштоль а међутимь за прекратити време, разматрао самь у соби наодеѣе се ликове. До пола ноћи ништа се у двору примѣтити не могло; али чимь є поноћ наступила, подигне се олуина и велике кипше капль ударала суу пенцерь, а у исто време лупне нешто трипутъ яко на моя врата, и одма затимь ступило є у собу єдно страшно лице, съ црнимь разрогаченимь очима, дугимь носомь, изкзенымь зубма и рутаво по целомь тѣлу; па промумла страовито ове речи: „Я самь великій Мефистофелєсь. Добро дошли у мою палату! али єсте ли узели опроштай одъ вась жене и деце?“ Мене є при овомь явленію спопало некое ладно дрктанѣ, а на яднога слугу не треба ни мыслити; но кадъ є Мефистофелєсь са страовитимь кривленѣмь уста, на своимь дугачкимь коленима почео ми се приближавати, и то тако корачаюћи као да є врозъ ватру ишао, — помыслио самь на Бога, и довативши ништоль управіо самь на то чудовиште, съ речма: „Стой, ил' ѣешъ погинути!“ Са оваковимь стварма права се Аветъ не плаши; єрь духове пушка не біє; него пуцанъ или иде у ветаръ, или онога згоди кои га произведе. Али Мефистофелєсь стане, и подигавши претећи прсть, окрене се и оде лагано изъ себе. Я пакъ видивши да онъ одъ барута зазире, заключимь да ту нема опасности, и за извидити ову тайну, уземь пиштоль у єдну руку а у другу свеѣу, и поѣемь за аветиньомь понайлакь.

(край слѣдує)

ДОМАШІЙ ТЕАТРЪ.

Докторъ. Вы башъ лежите.

Еракъ. Болестанъ самь господине веѣь одъ дужегъ времена.

Докторъ. Па є-ли вась ко годъ до садъ лечіо?

Еракъ. Єсте лечило ме нѣи седамь осамь, но свакій одъ друге руке. Прво звао самь єдну бабу, она ми рече, да су ми вѣштице изеле срце, гасила ми є углѣвлѣ, умила ме ономь водомь и рекла ми да лежимь єднако на прсима и да ништа неговоримь. Кадъ ми одъ тогъ nebude ништа вайде, звао самь другу жену изъ палилуле, она ми рече да самь прошао гдѣ виле преду преѣу, па самь прекинуо жицу, и обмота ме свога у неке конце, и рекне ми да лежимь на леѣима и да се разговарамь што выше могу, и да се купамь у ладной води. После звао самь єдногъ вѣштогъ — —

Докторъ. Доста, доста, они ти немогу ништа помоћи. То су све варалице.

Еракъ. Они кажу опетъ да самь я варалица, єрбо имь нисамь ништа платіо.

Докторъ. Е, кадъ си и одъ тога болестанъ, онда слабо ѣу ти и я моћи помоћи. А єдешъ ли што годъ?

Еракъ. Одъ подне нисамь ништа окусіо. А на подне изео самь само єдну ягнѣћу плећну, и єданъ свинѣћи ѣевапъ.

Докторъ (намее се.) А єси ли єо ѣевапъ съ апетитомь.

Еракъ. Ни самь него съ белимь лукомь.

Докторъ. А имашъ ли столицу?

Еракъ. Имамь господине две три столице, єто єдне, узмите па седите.

Докторъ (насмее се.) Жеднишь - ли? пишешь ли воду?

Еракъ. Жеднимь, и све самь жеданъ, али воду непиємь веѣь одъ толико година.

Докторъ. Какавъ ти є єзыкъ? изплази єзыкъ да ти видимь.

Еракъ. Вама є до шале. Шта ѣе вамъ єзыкъ. Єзыкъ є као и у други люди. Єво єзыка — єво гледайте и зубе — єво уши и очи, све видите, ако є вайде.

Колшія. А, вы се спремате на путь, а гдѣ мыслите?

Господинъ. Оѣу да идемь у Баню.

Колшія. А оѣете и госпою водити са собомь?

Господинъ. Неѣу, єрбо я имамь обичай кадъ путуємь, да нигда неносимь са собомь излишне ствари.

М Р В И Ц Е

Отацъ. Твой учитель сыне, метуо те у класу рѣави ѣяка. Ты си слабо учіо.

Ѣакъ. То є учитель неправедно учиніо. Онъ и незна шта я знамь, єрбо кадъ ме годъ што годъ запытао; я самь ѣутао.

— Една газдарица покаже свомъ шегрту чашу сладкогъ (мадуна) и да не-бы шегртъ крао и ео, каже му да е то најлюбій отровъ, и да се нешали нипошто да дира, ербо ако поведе едну кашуку одма ће умрети. Шегртъ текъ што е дошао изъ Клѣштевице, повѣруе и упамти добро. Еданъ путъ газдарица оде у цркву, а шегртъ остане да пече прасе. Кадъ прасе буде печено, шегртъ нѣ могао свомъ срцу одолѣти него мало по мало одкидаюћи изеде пола прасета готово. Кадъ види шта е учинио, а онъ се уплаши да га майсторица нетуче кадъ дође, и реши се одма, да се отруе. Бацы печенъ за врата, па счепа чашу, и савъ мадуна поведе, и легне, очекујући спокойно смртъ. Но смртъ недође, него дође майсторица, и кадъ види шта е одъ печеногъ прасета было повиче: шта си то учинио обещеначе? — „Немой викати майсторице, я ћу садъ умрети, ербо самъ се отровао.“ одговори шегртъ.

— Еданъ старацъ одъ 70 година ожени се и узме девојку одъ 20 година. Кадъ су шетали заедно, рекне еданъ одъ мимопролазећи, свомъ пріятелю: „Боже мой, да-л' се овај старацъ може јоштъ надати да ће имати деце.“ — „Надати — незнамъ, али бояти за цело.“ одговори другій.

— Еданъ се возіо на чамцу, и кадъ е чамецъ на средъ Дунава почео тонути; повиче онъ у страу весларима: „Стојте хоћу да изађемъ!“

— Еданъ ученикъ шетао се са својимъ професоромъ, и кадъ су дошли до едны вратница, повиче ђакъ едномъ овчару; „отвори вратнице, да прође професоръ.“ „А шта е то професоръ?“ упыта овчаръ. „То е човекъ кои много зна.“ одговори ученикъ, „е, кадъ много зна, онъ ће вальда знати и вратнице отворити.“ одговори овчаръ.

ПОСЛОВИЦЕ.

- ✓ Небой се онога, кои дуго прети.
- ✓ Съ краткимъ аршиномъ можешъ много измѣрити.
- ✓ На овомъ свету има много магараца, кои нигда нису самаръ носили.
- ✓ Ко падне сви иду преко нѣга.
- ✓ Печеној риби нетреба вода.
- ✓ Ко едного удави тай може десетъ убити.
- ✓ Болъ е да трипутъ скинешъ капу празнымъ колима, него едан-путъ да нескинешъ кадъ еу колима какавъ великій господинъ.
- ✓ Забранѣно воће најслађе
- ✓ Вода и ватра добре су слуге, али наопаки господари.
- ✓ Ко хоће рибу да лови мора найпре мрежу изплести.
- ✓ И мала конопля дае дугачку жицу.
- ✓ Непрјателю, кадъ бежи, прави златне мостове.
- ✓ Нить е за куванъ ни за печенъ.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— Председатель суда окр. шаб. мајоръ г. Ђука Марковић съ пуномъ платомъ постављенъ е у пензию. Секретаръ

поп. прав. г. Ст. Димитријевић постављенъ е у пензию. Председатель суда окр. гургусов. г. Жив. Весовић премештенъ е за председателя у Шабацъ, а на нѣгово место постављенъ е г. Александеръ Ђурић секретаръ совѣта.

— Сутра (20. Апр.) починю испити питомца земљедѣлске школе у Топчидеру, и трая ће до Ђурђевадне, а на тай данъ бы ће богублагодареніе и раздаванъ награде онимъ ђацама кои се најболъ покажу. Ко годъ узмогне заоста неће пропустити, да овозъ приликомъ непосѣти ово полезно отечества нашегъ заведеніе.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Извѣстія одъ 2. Апр. изъ Севастополя являю да се већъ 5 дана готово непрестано жестоко туку, а ни една ни друга страна неувѣиѣ никаква напредка. Омеръ паше очекуе свакиа часъ знакъ, да се са својомъ войскомъ изъ Евпаторіе на Севастополь крене, онъ има за садъ 30 хил. солдатъ, 6 хил. коняника, и 150 топова.

— Царъ Наполеонъ повратио се изъ Лондона у Паризъ, и енглезке новине врло много говоре да ће Наполеонъ ићи у Кримъ.

— Вице-конзулъ енглески у Штетину обзнавио е да су руска пристаништа на источномъ мору блокована.

— У Русији войници што се сада по последнѣмъ манифесту цара Николе подижу, имаю на капама написано: за вѣру и цара.

— Францускій министеръ Друен-дели и Енглескій Руселъ отишли су изъ Беча, а конференціе продужене су далъ. Јоштъ надежда за миръ нѣ са свымъ пропала, докле годъ конференціе траю.

— Сардинска войска стои у Ђенови спремна, и сваки се чуди зашто се веће неавози да иде у Кримъ; и многи држе да има неки узрокъ и нека препона, кое дипломати сардински нежеде да се зна.

— Прва енглеска воена лађа што е ове године дошла у источно море да притиву Руса воюе зове се Дешперать, (очаяникъ?) —

— Новине говоре о некомъ заклятію у Паризу кое е одкривено, и збогъ кога су 25 каплара затворени.

— По телегр. депеши србски новина: 16. ов. м. пуцао е еданъ у Паризу на цара Наполеона, али га нѣ погодіо. Кривацъ е одма уваћенъ.

Одгонетке: Паунъ. — Је. — Бува. — Варница.

— Ко се жели пренумерирати на Шумадинку, може јоште све броеве одъ нове године добити.

Далъ, у учредничеству Шумадинке може се добити на продаю: Шумадинка одъ 1850. год. свы броеви у књиги везани за 5 цванц. — Шумадинка одъ 1852. год. свы броевы лепо везани за 9 цванц. — Шумадинче I. свеска за 1 цв. — Шумадинче II. свезка за 1 цв. — Диоклецианъ у Салони за 2 гроша — Наполеонъ Бунапарта Драма (печ. 1849. год.) за 6 гр. — 22. песме (печ. 1849.) за 6 гр. — Ко бы выше комада, ради продаваня, желіо узети, добыће много евтвиномъ ценомъ.

Течай новаца: сребро 26 $\frac{3}{4}$; дукати по 5 фор. 52 кр. за банке.